

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

Кафедра журналістики та філології

НАРИС: ДОБІРКА ЖУРНАЛІСТСЬКИХ МАТЕРІАЛІВ
THE FEATURE ARTICLE: A SELECTION OF JOURNALISTIC MATERIALS

Кваліфікаційна робота
освітнього рівня «бакалавр»
студента спеціальності
«Журналістика»,
освітньої програми «Журналістика»,
групи ЖТ–61

Трубачова Данііла Михайловича

Науковий керівник
Воропай Світлана Валеріївна,
доцент, кандидат філологічних наук

Суми – 2020

ЗМІСТ

РОЗДІЛ I.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	3
ВСТУП	3
1. ОБҐРУНТУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ	5
1.1. Сучасна публіцистика та її основні функції.....	5
1.2. Нарис як журналістський та літературний текст	7
2. МОНІТОРИНГ РИНКУ. НАРИСИ НА ШПАЛЬТАХ РІЗНИХ ВИДАНЬ...	11
3. СПЕЦИФІКАЦІЯ ПРОДУКТУ.....	14
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	17

РОЗДІЛ II.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ	19
ВИСНОВКИ.....	33

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

ВСТУП

Нарис – художньо-публіцистичний жанр журналістики, який зображує дійсні події та факти. Один із центральних жанрів журналістики, який розповідає або зображує побут, людину, дає оперативний відгук на події повсякденності. На сьогоднішній день нарис створює навколо себе деякий конфлікт, який полягає в наступному. Нарис належить відразу до двох жанрових систем: це і літературні жанри, і журналістські. Виходить, що і підкорюється він як законам однієї системи, так і іншої. Кожна система створює, так звані, власні форми існування для одного і того самого жанру, які обумовлюють та безпосередньо впливають на форму викладу матеріалу.

З цього витікає, що автор самостійно має контролювати себе, коли пише нарис. Проблема та актуальність нашої роботи саме у цьому і полягає. Сьогодні існує велика кількість інформаційних матеріалів, де привалює журналістська жанрова система, ні про яку літературу мова там не йде. Також існують і літературні твори, які у свою чергу складно не відрізнити від журналістських. Отже автор повинен розуміти, як працюють ці дві різних жанрових системи та вміти правильно їх поєднати.

Головним у нарисі є думка. Думка автора, через призму якої він і зображує подію. Саме цю думку авторові потрібно сформулювати у себе в голові задля того, щоб якісно та цікаво донести матеріал до читача.

Особливістю жанру нарис є широкий спектр використання художніх елементів, які значно полегшують роботу над матеріалом, допомагають максимально чітко та якісно донести до читачів головну думку.

На питання, що сьогодні представляє собою нарис шукають відповідь багато науковців. Серед них В. Канторович, І. Янська, Е. Кардін, Н. Тамарченко, О. Гусєва, Т. Беневолєнська, М. Васьківа, М. Глушкова, О. Гусєва, М. Кім, Н. Маслової, Н. Паволвої, Ю. Полежаєва, О. Тертичного, Е. Фюрзіха.

Дослідження цієї теми доволі цікаве, адже нарис залишається не повністю розкритим жанром у журналістиці. Якщо ми говоримо про художньо-публіцистичні жанри, то не зовсім чіткими є кордони із літературними творами, у що теж хочеться принести ясність. Саме це зумовило вибір теми роботи та її актуальність.

Мета роботи – створити власний інформаційний продукт – добірку журналістських матеріалів, та проаналізувати його.

Для досягнення мети нам потрібно вирішити такі **завдання**:

1. Максимально чітко окреслити теоретичне поняття нарису.
2. Перевірити, чи існує кордон між нарисом, як журналістським текстом, та літературним твором.
3. З'ясувати, чи потрібен цей кордон між художньо-публіцистичним жанром та «літературним твором» взагалі.
4. Провести моніторинг ринку друкованих ЗМІ на наявність публікацій публіцистичного жанру, зокрема нарису.
5. Створити власний інформаційний продукт – добірку нарисів.

Бакалаврська робота складається з пояснювальної записки, вступу, двох теоретичних та одного практичного розділу, інформаційного продукту, списку використаних джерел та висновків. Робота складається із 34 сторінки.

РОЗДІЛ 1

1. Теоретичні аспекти

1.1 Сучасна публіцистика та її основні функції.

Для того, щоб зрозуміти, що таке нарис, які його особливості, функції та взагалі, яке покликання нарису в журналістиці, ми повинні розібратись, яке ж покликання у художньої публіцистики, навіщо вона потрібна журналістиці, якою є сучасна публіцистика, і що вона собою представляє.

Публіцистика – це один із типів творчості, який бере за основу конкретне явище або важливу подію в суспільстві, яке має свою особливу тенденцію, намагаючись осмислити його. Різні підходи до осмислення того чи іншого факту існують саме у публіцистиці. Автор, який пише нарис, через абстрактно-логічне та конкретно-образне мислення дає на виході вже зовсім іншу цінність, як духовну, так і інтелектуальну.

В. Й. Здоровега вважає, що «публіцистика – це авторські матеріали (есе, політичний портрет, нарис, памфлет), де тлумачаться гострі соціально-політичні питання, з метою прямого впливу на громадську думку» [9, с. 8].

На сьогодні можемо виділити дві основні функції сучасної публіцистики:

1. Формувати громадську думку.
2. Викликати зміни або консервувати в суспільній свідомості критерії та оцінки соціальних подій.

Можна вважати, що художня публіцистика сьогодні увібрала в себе як інформаційні жанри, так і аналітичні жанри відразу. Бо той же самий нарис, ми можемо називати аналітичною статтею. Звичайно ж розрізнити їх можна. Головною їхньою невідповідністю є те, що спосіб викладу у них різний. І якщо у аналітиці факти подаються через статистику, то у публіцистиці факти подаються через образність.

Як і всі інші жанри журналістики, публіцистичні також покликані впливати на громадську думку, підіймаючи важливі питання дійсності, допомагати людям створювати певну уяву щодо актуальних подій у країні або світі. Публіцистика, як і журналістика, взагалі не існує для того, щоб нав'язувати свої думки та переконувати реципієнта. Усі жанри, усі методи подачі інформації існують як ще один гарний інструмент журналіста для того, щоб доносити до людей правдиву, об'єктивну, не перекручену інформацію, допомагаючи їм самостійно дивитися на ситуацію та самостійно формувати свою думку.

1.2 Нарис як журналістський та літературний текст

На сьогодні, поява такого жанру як нарис до кінця не досліджена. У різних країнах нарис має різні назви, такі наприклад як: есе, подорожнє есе, тревел-текст тощо. У країнах Заходу, наприклад, не розрізняють нарисову та есеїстичну жанрологію. Але в Україні, цей жанр має свою самостійність. У нього є свої особливі характеристики та функції.

Н. Маслова, як і більшість учених, стверджує, що подорожній нарис належить до найбільш ранніх форм текстів, що ознаменували становлення журналістики. А подібна подорожньому нарисові форма відображення дійсності була чи не першою в художній літературі [8, с. 298].

Нарис – неканонічний жанр відносно пізнього походження, що орієнтується на реальність. Його жанрово-стильові особливості обумовлені естетикою факту, установкою на достовірність оповіді. Водночас нарис, звичайно ж, входячи в жанрові системи і літератури, і журналістики, розвивається разом з ними, підкоряючись їх законам [4, с. 1].

Існує декілька різновидів нарисів, їх класифікують за різними ознаками. Так, наприклад О. Якуба розрізняє їх за такими типами:

– за наявністю або відсутністю художньої вигадки: *документальний*, який заснований на реальних подіях, із реальними особами; *белетристичний*, де описана типова ситуація, але з вигаданими подіями та персонажами;

– за засобами дослідження дійсності: *портретний*; *подорожній*; *проблемний* [14, с. 459].

Портретний нарис

У центрі портретного нарисову людина. Не просто об'єкт, який ми зображаємо, а жива людина. Коли ми говоримо про публіцистику та про те, як через публіцистику показати людину, ми не просто описуємо саму людину, але передаємо побут, в якому вона живе, звички, які вона набула впродовж життя, її сутність – тобто, що людина собою представляє насправді, а не її зовнішність.

М. І. Воронова зазначає: «У центрі портретного нарису – людина. Не просто «робот», «істота», а людина з характером, з її духовністю, з конкретними вчинками, які розкриваються в суспільно-значимих діях, конфліктних, ситуаціях... Головна особливість нарису – розкриття духовного світу героя, окреслення його характеру» [16].

Подорожній нарис

Нарис, який передбачає подорож. Подорож та записи автора. Передача укладу та устрою різних міст або країн. Автор точно фіксує усі деталі: природу, архітектуру, побут, звичаї, релігійні уподобання народів різних країн.

Як і у портретному нарисі, у центрі подорожнього – людина, але тепер вже це автор. Як говорить О. Гусева: «І всякий раз у центрі оповідання виявляється його автор, який висловлює своє ставлення до того, що бачить» [5].

Проблемний нарис

В основу наступного підвиду покладена проблема, конфлікт інтересів, через які автор намагається донести свою думку, конфлікт може бути будь-яким. Між людьми, між владою і народом тощо. У своєму матеріалі автор немов слідкує, як протікає проблема, намагається зрозуміти її причини та наслідки. Можливо, це буде трохи походити на статтю, але відрізнити буде легко. У статті не буде оціночного судження автора, щодо цієї проблеми. У публіцистиці не буде просто голого викладу фактів, для того і розмежовуються аналітичні жанри від художньо-публіцистичних. Але в центрі знову ж таки людина. Проблема подається для того, щоб у кінці показати, як звичайна людина спробує усе це подолати. У своєму збірнику «Жанри періодичної преси» А. А. Тертичний пише: «Проблема в нарисі виступає як перешкода, яку намагаються подолати цілком конкретні люди з їх достоїнствами і недоліками» [13].

Нарис як літературний твір

Більшість дослідників сьогодні схилиються до того, що нарис і літературний твір все ж таки мають спільні риси, деякі науковці навіть ототожнюють ці поняття. На сьогодні сутність нарису ще досі повністю не визначена. Різні науковці визначають різне щодо нарису. Так наприклад, Олена Гусева у своїй роботі «Внутрішньо жанрова типологія нарису» говорить таке: «Нарис може належати і до художньої літератури, і до публіцистики». І. Янська і Е. Кардін відзначали, що «нарис рухливий і багатоваріантний, «занадто часто змінює шкіру і швидко оновлюється». Постійне оновлення цього жанру й ускладнює його вивчення як такого. Це жанр, який синтезує в собі роздуми і опис. Жанр, в якому потрібно через вигадане розкривати дійсні факти» [4, с. 1].

І все ж таки, які головні задачі та функції у такого жанру як нарис. Вважаємо, що відповідь на це питання допоможе роз'яснити та побачити тонку грань, якої повинен дотримуватися автор під час написання нарису.

З. Вайшенберг зазначає, що у журналістиці «функції жанру полягають у тому, щоб розширити зображальні можливості журналістики: за допомогою інформації ще й розважити, дати можливість зазирнути по той бік фактів, пояснювати їх та уводити в контекст, допомагати інтерпретувати опубліковане та орієнтуватися в ньому, глибоко розглядати тему та узагальнювати» [1]. Можемо казати, що така нестандартна подача інформації як у нарисі й буде виводити реципієнта по той бік фактів. Під фразою «нестандартна подача інформації» ми розуміємо звичайну подачу фактів, але через вигадані події. Дуже складно у всьому цьому знайти точку дотику літератури й журналістики. Адже ці два поняття з часом сильно сплелися один з одним. Як ми казали вище, це обумовлене тим, що нарис завжди оновлювався, завжди генерував себе як жанр, знаходив нові образи та нові кордони.

Ще однією невід'ємною складовою будь-якого жанру є демонстрування та пояснення важливих явищ, які були невідомі раніше. В самому жанрі закладений цей процес розвитку. Якщо нарис має таку задачу, то вже через

декілька років він вийде взагалі на інший рівень, буде мати ще й додаткові функції.

Якщо в будь-якому художньому творі фантазія підноситься над думкою, тобто не так важливо, що про це думає автор, читач хоче продовження історії, то у нарисовій формі викладу, навпаки, ідея та думка превалюють над фантазією автора, тому і думка автора сприймається більш зрозуміло та адекватно.

Не так вже й складно пояснити окремо, що таке журналістика, а що таке література. Але на нашу думку, їхня точка дотику – це нарис. Жанр який трансформується, змінюється, оновлюється. Через декілька років ми, можливо, скажемо, що цей жанр можна повністю віднести до літератури, і ми можемо бути праві. А може, і навпаки, скажемо, що ніякої літератури вже в цьому жанрі й бути не може, і теж будемо праві. Нарис з кожним днем вбирає в себе нові та свіжі фарби. Все залежить тільки від автора, який виступає оповідачем, та його мотивами – про що він хоче розповісти реципієнтові.

2. МОНІТОРИНГ РИНКУ. НАРИСИ НА ШПАЛЬТАХ РІЗНИХ ВИДАНЬ.

Для того, щоб зрозуміти наскільки доречно та актуальна на сьогоднішній день тема висвітлення нарисів у друкованих ЗМІ, ми вирішили промоніторити декілька різних видань, аби простежити це на кожному з рівнів. Для цього ми взяли три видання, які проаналізували за чотири випуски:

- Газета «Ваш Шанс» – Сумська місцева, суспільно-ділова газета.
- Газета «Життя Лебединщини» – районне, новинне, електронне видання про Лебедин.
- Газета «День» – щоденна, всеукраїнська газета

Ми промоніторили ці видання в період за березень цього року. Для декого це був повний місяць роботи, а для газети «День» – усього чотири дні. Та вже деякі висновки, ми змогли зробити.

«Ваш Шанс»

Газета почала виходити 25 років тому. На сьогодні вона має такі рубрики як: «Культура», «Спорт», «Феміда», «Наше місто», «Комуналка», «Здоров'я», «Новини», «Конфлікт», «Про що говорять», «Соціум», «По справі», «Гумор». Це видання ми проаналізували за чотири випуски – з 11 березня по 1 квітня. За цей період ми побачили там чотири нариси, по одному в кожному з випусків. Усі художні жанри, а точніше нариси, знаходимо під рубрикою «Культура». Матеріали виходили під такими назвами:

- «Знакомьтесь: Новый режиссер ТЮЗа», нарис-інтерв'ю, 11 березня;
- «Поэтическое исследование на тему», проблемний нарис, 18 березня;
- «Стоит ли учиться фотографии», проблемний нарис, 25 березня;
- «Під зорею курманівської калини», портретний нарис про Білоуса Дмитра Григоровича, 1 квітня.

«Життя Лебединщини»

Електронне видання міста Лебедин. На сьогоднішній день має такі рубрики: «Громада», «Тема номера», «Влада», «Сьогодні», «Родинне коло», «Від усієї душі», «Десертна», «Звідусіль», «Реклама, оголошення». За час нашого моніторингу, з 5 березня до 26 березня (4 випуски), спостерігаємо сім нарисів різного типу: портретний, нарис-спогад, проблемний нарис та подорожній нарис. Більшість нарисів зустрічається під рубрикою «Родинне коло», але й інші рубрики мають під собою нариси.

- «Бо вона – неймовірна жінка», портретний нарис, «Заміж за...двох братів», проблемний нарис, 5 березня;
- «І сміх і гріх», нарис-спогад, 12 березня;
- «Божа кара», «Водій на все життя», «У пошуках міфічної Крич-гори», проблемний, портретний та подорожній нариси відповідно, 19 березня;
- «Золота невісточка», проблемний нарис, 26 березня.

«День»

Газета заснована, у 1996 році. На сьогодні це одне з небагатьох якісних видань в Україні. Сьогодні газета має такі рубрики: «День України», «День планети», «Політика», «Економіка», «Світові дискусії», «Тайм-аут», «Україна INCOGNITA», «NOTA BENE», «Суспільство», «Культура», «Медіа», «Пошта», Українці, читайте», «Сімейний альбом України», «TOP- NET», «Подорожі».

Це видання нам потрібно було моніторити лише за 4 дні, але 27 березня було випущено відразу два випуски, тому за 4 дні ми промоніторили 5 випусків. За ці випуски ми побачили 6 нарисів різного характеру. Хочеться зазначити, що більшість нарисів є портретними. Отже:

- «Провокационная простота», портретний нарис, 25 березня;
- «И в мирное время, и во время войны», нарис про життя восьмого полку, 26 березня;

- «Микулинецький замок: сквозь историю – к интерактивному музею», «Путь Юлиана Бачинского», подорожній та портретний нариси відповідно, 27 березня
- «Человечность неподвластна вирусам», «Эпоха Кшиштофа Пендерецкого», проблемний та портретний нариси відповідно, 31 березня.

Отже, промоніторивши усі ці видання та порівнявши їх, ми дійшли таких висновків: позитивним є те, що навіть у невеликих районних газетах присутні рубрики, які постійно під собою мають проблемні нариси. Частіше за все ці проблеми існують навколо проблем у родині та стосунків між людьми. По-друге, таких проблемних нарисів не вистачає, адже більшість інформації є суто фактологічною, важкою для сприйняття. Тому на нашу думку, у ЗМІ має бути більше художніх матеріалів.

3. СПЕЦИФІКАЦІЯ ПРОДУКТУ

3.1 Структура

Інформаційний продукт складається з чотирьох нарисів. Під час створення інформаційного доробку, ми мали на меті зрозуміти наскільки тісно художньо-публіцистичний жанр журналістики пов'язаний із літературним текстом взагалі. Також ми намагалися піднімати у наших матеріалах найактуальніші проблеми сучасності, ті проблеми, які на сьогодні потребують безпрецедентної уваги. Разом із цим нам було важливо втілити всі знання про жанри журналістики, які ми описали у теоретичній частині. Ми намагалися зробити наші матеріали професійними, з дотриманням усіх журналістських стандартів.

3.2 Технічна характеристика та обсяг

Авторський аркуш – умовна одиниця вимірювання обсягу текстової та ілюстративної інформації літературного твору, що використовується у видавничій справі і є основою для обліку праці автора, укладача, рецензента та ін. Один авторський аркуш дорівнює 40 000 друкованих знаків прозаїчного тексту (враховуючи цифри, розділові знаки, проміжки між словами), 40 кілобайт комп'ютерного тексту в DOS-форматі (разом із проміжками), 700 віршованих рядків або 3 000 см² площі ілюстративного матеріалу на сторінках видання. Обсягом авторського аркуша можна вважати 22 сторінки друкованого тексту за умови розміщення на сторінці близько 1800 знаків [7].

Вирахувати авторський аркуш можна, поділивши кількість знаків із пробілами на 40 тисяч.

У наступній таблиці наведені дані про те, скільки знаків і авторських аркушів містить кожен матеріал нашого творчого доробку.

Назва матеріалу	Кількість знаків	Кількість автор. аркушів
«Згадка про минуле»	4466	0.112
«Це вам не в ляльки гуляти»	6579	0.164

«Мовчати не можна, дійте!»	6307	0.158
«Роль бібліотеки у роботі сучасного журналіста»	5866	0.148

Отже, всього творчий доробок бакалаврської роботи складає 23, 218 знаків і 0,58 авторських аркушів.

3.3 Авторська ідея

Ідея – це частина змісту. Без неї не може обійтися жоден твір як такий. Під ідеєю розуміють основну думку твору, ставлення до зображеного, його оцінку [13].

Назва матеріалу	Авторська ідея
«Згадка про минуле»	Висвітлити події 2019 року, коли ми з друзями їздили на море. У подорожньому нарисі події відбувалися насправді, а отже авторська ідея полягала в тому, щоб максимально художньо розкрити існуючі факти.
«Це вам не в ляльки гуляти»	Портретний нарис. Матеріал був створений для того, щоб висвітлити деякі сторони із життя головного героя – Каріни Хачатар'ян. Описати декілька історій для того, щоб максимально життєво передати цей матеріал, розкрити невідомі до того часу манеру поведінки героя, реакцію на ті чи інші ситуації.
«Мовчати не можна, дійте!»	Взяти для обговорення суспільно важливу тему переробки сміття, щоб висвітлити її максимально просто для сприйняття реципієнта. Не надавати купу незрозумілих

	слів, а просто заохотити читачів до дії створеними образами.
«Роль бібліотеки у роботі сучасного журналіста»	Висвітлити проблему надання бібліотеками інформації. Детально розкрити такі сторони цього питання як доступність інформації в бібліотеці, а також швидкість доступу до цієї інформації. Нашою задачею не було переконувати людей, а надати якомога повну, цілісну та об'єктивну інформацію щодо двох сторін зображуваного, щоб реципієнт сам зробив свій вибір.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Вайшенберг З. Новинна журналістика: навчальний посібник / З. Вайшенберг. — К. : Академія української преси, 2004. — С. 161-187.
2. Гусєва О. Внутрішньожанрова типологія нарису / О. Гусєва // Вісник книжкової палати. — 2015. — Вип.2. — С. 49-52.
3. Гусєва О. О. Подорожній нарис і тревелог : аспекти комунікації / О. О. Гусєва // Держава та регіони. Серія: Соціальні комунікації. — 2018. — Вип.1 (33). — С. 56–61.
4. Гусєва О. О. Своєрідність нарисового жанру та його співвідношення з іншими документальними жанрами / О. Гусєва // Вісник книжкової палати. — 2014. — Вип.8. — С. 1–3.
5. Гусєва О. О. Сучасний подорожній нарис: особливості трансформації старого жанру / О. О. Гусєва // Вісник Львівського університету. Серія журналістика. — 2014. — Вип.39. — С. 221–226.
6. Дубін Б. Слово – лист – література: Нариси про соціологію сучасної культури / Б. Дубін // М. : Новий літературний огляд. — 2001. — Вип.26. — 416 с.
7. ДСТУ 4489:2005. Видання книжкові та журнальні. Вимоги до форматів. — Уперше ; чинний від 2006 – 10 – 10. — К. : Держспоживстандарт України, 2006. — 5 с.
8. Іващук А. Трансформація жанру нарису у нових медіа/ А. Іващук// Вісник Львівського університету. Серія журналістика. — 2019. — Вип. 46. — С. 297–303.
9. Мельникова О. С. Сучасна публіцистика/ О.С. Мельникова // Комплекс навчально-методичного забезпечення навчальної дисципліни. — 2016. — Вип.3. — 61 с.
10. Михайлин І. Л. Основи журналістики: навчальний посібник / І. Л. Михайлин— К. : Центр учбової літератури, 2011. — 284 с.
11. Москаленко А. З. Теорія журналістики / А. З. Москаленко. — К. : Експрес- об'ява. — 1998. — 336 с.

12. Сніжко О. Жанрова система публіцистичних текстів/ О. Сніжко// Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. Соціальні комунікації. – 2011. – Вип.26. – С. 237–239.
13. Тертичний А. А. Жанри періодичної преси. Проблемний нарис / А. А. Тертичний // Навчальний посібник. – 2011. – 235 с.
14. Ференц Н. С. Основи літературознавства. / Н. С. Ференц. – Київ : Знання. – 2011. – 431 с.
15. Якуба О. Гуманітарна освіта в технічних вищих навчальних закладах / О. Якуба / Жанр нарису в творчому доробку Юрія Ярмиша. – 2013. – Вип.27. – С. 458–466.
16. Електронна бібліотека. Інститут журналістики [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1308>
17. Журналістські стандарти: інформаційна довідка [Електронний ресурс] // Інститут масової інформації. – Режим доступу : http://imi.org.ua/journalist_monitoring/32372-jurnalistiski-standarti-informatsiy-na-dovidka.html

РОЗДІЛ ІІІ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

Згадка про минуле

Завжди приємно згадувати про світлі факти твого життя. Адже вони і створюють те, що ми звикли називати життям. Низка кадрів, які залишаються у твоїй голові. Все це перетворює твоє буденне життя на великий та яскравий спогад. Кожну секунда створює те, що ми звикли називати минулим. Кажуть, що минулим не можна жити, але ж ми говоримо тільки про світлі спогади нашого зовсім не довгого буття.

Початок. Він саме такий.

Одним із таких найяскравіших спогадів була цьогорічна поїздка на море. Відразу хочеться виділити цю подію з-поміж інших, адже це було щось дивовижне.

Я був у найвеселішій компанії людей, яких я тільки зустрічав на своєму життєвому шляху. З ними не страшні ні 15-годинне торохтіння в автобусі, ні жара, яка також хотіла прикрасити нашу подорож, але інколи вона намагалась це зробити аж занадто завзято.

На деякі речі в цьому житті просто неможливо вплинути ніяким обставинам. Ти насолоджуєшся процесом, метушнею, яка оточує тебе. Складання речей, запізнення на автобус з думками про те, що звичайно ж щось забув узяти в дорогу. Без цього ніяк, все це створює та робить цю поїздку ще цікавішою. Не дуже оптимістично, але все ж таки це був тільки початок.

Протидій повсякденності.

Відразу хочу вибачитись за надлишок філософських думок у цій частині та й в усьому тексті взагалі. Але з якого ще кута можна подивитись на це життя, як не з філософського?

Не знаю як для вас, але здається, що у довгій дорозі з гарною компанією є свій шарм, він такий неповторний!

Зупинки на заправках, кава у дорогу, фільми – це все робить певний день вашого життя таким незабутнім серед усіх тих днів, які ми проживаємо щодня, кожен раз.

Коли на швидкості майже 150 кілометрів на годину ти пролітаєш чи не найкрасивіші краєвиди своєї країни, ненароком замислюєшся, як швидкоплинно пролітає і твоє життя. Адже в порівнянні з вічністю, це ніщо. Погодьтеся, якщо з 365 днів, які ми витрачаємо на роботу, роботу і ще раз роботу, ми зможемо насолодитися видом пропливаючих пейзажів у вікні, цей день зможе набути хоча б якогось сенсу у нашому житті.

Ось так і моє повсякденне існування на один день спробувало здивувати мене. І хочу сказати, що я вдячний волі за ці неповторні години.

Попереду нас чекало море...

Але давайте повернемося трохи назад у часі, чомусь дуже мені закортіло розповісти більш детально про сам процедуру зборів. Адже початок – це немов фундамент, на якому будується вся наступна пригода. Його можна трохи змазати, але не сильно, ефект буде не той.

Все розпочалося ще зранку. Ми зустрілися у назначеному місці, звідки мав від'їжджати наш транспорт. На наших обличчях о п'ятій ранку було написано тільки дві речі: неабияка сонливість та велетенське бажання по скоріше потрапити на море. Ми самі ще не розуміли, яка незабутня поїздка на нас очікує. Отже, маючи при собі все необхідне, а можливо, і не маючи, ми вирушили в довгу путь.

Чотири фільми, більше 5 літрів випитої кави та більше двадцяти з'їдених хотдогів – це лише короткий список того, чим ми намагалися зробити цю поїздку ще яскравішою. Але тільки зараз я розумію, як ми помилялися. Ніщо не було в змозі досягти теїєї мети. Наша подорож і так вже була чимось таким, про що хотілося розповісти. Кожен, хто був частиною цього, мав прямий вплив на настрій, який ми створювали у нашому автобусі. Сміх та радість переповнювали нас. Хотілося через кожні п'ять хвилин дивитися у вікно, з

надією, що море вже десь близько. Я впевнений, що в морі також є щось надприродне, чого неможливо досягнути мозком.

Здавалось, що ми не витримаємо та просто луснемо від того щастя, яке на нас звалилося. Це було дивовижно.

Але час не зупинити та гарних речей завжди потроху, наша поїздка не стала виключенням і закінчилася досить швидко. Попереду нас чекало море та... колекціонування спогадів.

Колекціонер спогадів

Наші спогади – наше все. Усе, що ми колись запам'ятали, чомусь торкнулося нас, по іншому не можна дати відповідь на питання, чому саме ці спогади перебувають у нашій пам'яті.

Ми не зможемо повернути минулого. Начебто просто, але нам потрібно вчитися повертати себе у наші спогади, змінювати один спогад на інший. Наголошую – лише гарні спогади.

Насолоджуйтесь моментом, бо життя – штука непостійна, воно поділяється на чорне й біле. Можливо саме цей момент стане білою смужкою, прикрасою, до якогось суцільно похмурого дня.

Дивлячись на своє життя, я розумію його швидкоплинність. Та маю повну залежність від того, щоб кожного дня збирати якомога більше яскравих і теплих моментів.

Хіба не це ми називаємо життям?!

Це вам не в ляльки гуляти...

Навчання – це не все її життя. Вона була справжнім підлітком, який проводив час у невеличкому місті. Дитинство, життєві обставини та, головне, незламний стержень допомогли їй виховати в собі правильні звички.

Про своє дитинство Карна розповідає з посмішкою:

«Я народилася в Сумах, але завжди жила у Великій Чернеччині. Я одна дитина в сім'ї і так вийшло, що мене виховувала мама, я росла без батька. Також у мене було багато друзів».

Про шкільні роки наша розповідь йде більш жваво:

«Коли я була малою я взагалі про навчання не думала. У нас проста була така компанія...»

Про цю компанію й нашу героїню в ній вам краще не чути, адже ваше уявлення про зразкового студента може дещо змінитись. *«Так вийшло, що головними іграми були «войнушки» та все, що на це схоже. Я не гуляла там в якихось ляльок. Та вже потім хлопці, які грали зі мною, стали великими, їм вже виповнилося аж по 6 років»* – з посмішкою каже Каріна. *«Вони почали дарувати мені шоколадки й все таке...»*

«З першого класу я була відмінницею, але воно мені не знадобилось у цьому житті».

Коли ми говоримо з Каріною про університетське життя, це викликає у неї більш серйозні емоції. Про нього вона говорить трохи тихше, але чіткіше та с паузами.

«Це було одне із найважчих рішень у моєму житті, тому що я проходила в Київський університет (пауза), я просто дуже гарно склала ЗНО» – уточнює Каріна *«і проходила на журналістику в університет Шевченка. Але така ситуація, що тоді мені було 16 років, і у мене є мама, яка є інвалідом по зору, тому я просто тоді не поступила через те, що не хотіла залишати маму саму. Зараз це звісно сприймається трохи інакше, але у мене є сім'я, є отчим, непоганий отчим, який не кинув маму».*

Та в магістратуру я мабуть туди й піду. А тоді це був якийсь дитячий максималізм, я думала, що мені треба лишатися, допомагати дома, йти на роботу, заробляти гроші й підтримувати маму».

Та що ж обрала Каріна? Вступати до Києва, подалі від батьків, чи все ж таки Суми, поближче до матері. Питання про журналістику як покликання Каріна немов чекала.

Ти обрала журналістику тому що не вдалося вступити до Києва, або це покликання і ти була готова навчатись цьому будь-де?

«Якщо ти пам'ятаєш, то в тому році ми обирали 15 пріоритетів. Перші дев'ять у мене стояла журналістика, але в різні університети, але я навіть не дивилася на інші спеціальності, от журналістика і все. А якщо ні, то вже крайнім варіантом була філологія, або щось таке.

Не довго подумавши Каріна уточнює: *«Я ж із 10 класу працювала в «Сумщині».*

Але це трохи інша історія, про яку ми також хотіли поговорити. Перша робота для Каріни була звичайною справою, відразу було зрозуміло те, що без грошей, ця сильна дівчина не залишиться.

«Взагалі моя перша робота називалася «Культура під замком. Вже майже п'ять років зі мною не спілкується сільський голова в Чернеччині. Виходячи із сільської ради він робить такий вигляд, немов мене немає взагалі. Це робота, після якої моя бабуся ходила до сільради, просити довідку, а їй сказали, що якби ваша внучка не писала всякої «байди» в газети, то дали б...

Сама ця робота була про сільський будинок культури в селі, який шість років стояв зачинений, а гроші на нього виділялися. Виділялися гроші на його опалення, як нам звітував сільський голова, виділялися гроші на ремонт. Ремонту там не було, і це було очевидно. Кожен рік там проводиться випускний, і ми ходили туди кожен рік і бачили, що там не ремонтували взагалі нічого. Я була в цьому просто впевнена та залишалося лише це перевірити. Я попросила про це допомоги у наших місцевих депутатів, і ми вийшли на те, що гроші, які виділялися на будинок культури, йшли на

будівництво особистого будинку нашого сільського голови. Ми написали про це в «Сумщину». Це була перша робота, за яку мені заплатили, це було 316 гривень. Це мабуть була стаття із коментарями місцевих депутатів, цитатами із виступів сільського голови, коли він розказував, що він начебто виділяв гроші. І після цієї статті, а тоді ще «Сумщина» була обласною газетою і щось значила, до нас приїжджала перевірка.

«Я росла у звичайній родині, та знала, що мабуть з класу так восьмого мені прийдеться працювати та заробляти гроші самій. Якщо мені вже чимось і допоможуть дома, то це або підтримкою, або порадою. В мене не така заможна сім'я, щоб допомагати мені ще й з грошима.

Коли я почала працювати, заробила свої перші 316 гривень, до того у мене ще була стипендія з дев'ятого класу, то я зрозуміла, що можна працювати, можна допомагати та коли до дому вдавалося принести хоч щось куплене за свої гроші, то мене це мотивувало. Спочатку я працювала навіть не для того, щоб стати там відомим журналістом, а для того, щоб гроші заробити».

Інколи ми замислюємось, як при такій зайнятості, можна встигати виконувати усі задачі та робити це якісно? Як люди встигають ще й для себе пожити?

«Це дуже приємне для мене запитання, якщо б я працювали роздаючи листівки, то нічого б в мене не вийшло. Але так як я працюю прес-секретарем, я працюю реально в кращій організації, про це я вже де тільки не писала. Це краще, що могло зі мною статися у мої студентські роки. Мені дуже подобається місце, де я працюю, і саме тому мені вдається все це поєднувати. Плюс до цього, люди, на яких я працюю, розуміють, що я навчаюсь. І тому, через те, що у мене все так гарно складається по роботі, мені і вдається поєднувати.

На мою думку, людина може досягти всього, якщо вона знає, для чого вона це робить, і коли вона розуміє, що вона від цього хоче.

А я дуже хочу вступити до магістратури до Києва на державну службу, це моя мрія. Та й взагалі, я хочу жити в Києві.

Я прекрасно розумію, якщо я зараз не буду додатково вчити англійську, додатково приїжджати на першу пару, коло мої одногрупники приїжджають на третю, не буду лінуватись сидіти над «моїм улюбленим німецьким», не буду читати отакі от (показує) книжки про економіку й політику України, то нікуди я не поступлю, а може й поступлю, але тільки на комерцію, а комерція там на секундочку коштує 67 000, яких в мене немає. І тут ти вже працюєш не просто для того, аби заробити грошей, а ще й для того, щоб показати себе як журналіста.

На останнє питання «В чому сенс цього життя?» студентка відповідає коротко:

«У продовжені».

Продовжені чого?

«Не лише народити дітей та виростити їх, але й щоб ці діти згадували твою історію, запитували про неї, та їм реально було цікаво слухати...»

Продовженням може бути все що завгодно. Навіть продовження цієї історії ви можете придумати самі, але чи захочеться її комусь прочитати, залежить тільки від вас.

Мовчати не можна, дійте!

Хочу спитати саме у тебе, читачу, чи викидаєш ти сьогодні сміття в неназначеному для цього місці? А що у тебе із сортуванням того самого сміття? Взагалі чув про таке?

Знаєте, сьогодні, це можливо і не така важлива тема, яку б хотілося обговорювати, але нажаль, вона нікуди не подінеться, якщо про неї просто не згадувати. Чим більше ми про неї забуваємо та не звертаємо уваги, то все більшої актуальності вона набирає. Ми вже дійшли до того стану, коли ця проблема не те що набрала небачених обертів, сьогодні людство стоїть на порозі техногенної катастрофи. Та ми продовжуємо ігнорувати, говорячи, що сьогодні є проблеми куди більші та серйозніші, такі, наприклад, як «коронавірус» або ще щось.

Куди прямує моє сміття після того, як потрапляє на смітник? Чи правда, що коли я правильно розподіляю сміття, його дійсно перероблюють? Що потрібно аби я зміг цьому допомогти? Чи зможу я один щось зробити? Ці, начебто прості питання допоможуть нам розібратися в собі та в ситуації в цілому.

Все це можна порівняти з купкою таких собі ворогів, які заважають нам бачити реальну картину.

Ворог перший – байдужість.

Запитайте у себе, турбує вас це питання чи ні? Це допоможе вам зустрітися вам з першим ворогом віч-на-віч. Спробуйте побачити своє справжнє відношення до цього.

Щодо мене, то я вже давно чув про сортування сміття, але чомусь мені здавалось, що цей «псевдотренд» обійде мене стороною. Я навіть уявити не міг, (а можливо просто не хотів), що буду займатися генерацією сміття самостійно. Прийшов момент, коли мені довелося повірити у те, що більше я не зможу жити без того, щоб не сортувати сміття. Але ніяк не міг збагнути, як я можу вплинути своїми мізерними зусиллями на таку глобальну проблему.

Просто ставало смішно від однієї цієї думки. Це підводить нас до наступного ворога.

Ворог другий – страх нерозуміння.

Можливо це перше, що змушувало мене зупинитись та забути про цю ідею ще на самому початку. Я завжди намагався бути реалістом, і у цій ситуації також. Мені здавалось, що я стою перед океаном, який повинен сам перепливати. Мені допомогли дуже прості речі.

Я досить часто почав про це говорити в присутності свого телефону, та не помітив, що мій Google почав розмовляти зі мною. Розповідав мені про зірок, акторів, які відкрито кажуть про те, що їх ця проблема турбує. Тому цілком логічно, що я потрапив на матеріал, де згадувалась акторка студії «Мамахохотала шоу» Анна Гресь, яка розповідала свою історію. Мені стало цікаво дізнатись, що може відповісти вона на ті питання, які мене турбують. Так я вирішив списатися з нею. Задав їй декілька питань: чому ви почали це робити та як потрібно із цим боротись? Ось, що вона відповіла...

«Одного разу я зрозуміла, що зі смітника моє сміття відправляється гнити, а пластик буде там лежати ще дуже довго. Переглянула своє ставлення до генерації сміття. Почала сортувати та свідомо підходити до вибору покупок, які потім потрібно буде утилізувати. Законодавчо, потрібно побудувати заводи з переробки та проводити освітянську роботу».

Ці прості відповіді змушують задуматись та зрозуміти, що ти не один.

Ворог третій – некомпетентність.

Припустимо, що з першими двома ворогами ви розібралися, але натикаєтеся на третього. Ви просто не розумієте, що до чого? Ви вже не задаєте собі питання: навіщо я це роблю? Наступає черга правильних питань. А чи дійсно сміття перероблюється? А які заводи в Україні цим займаються? Ваша зацікавленість зростає, та ви все більше починаєте заглиблюватись у цю тему. На цьому етапі я також шукав потрібну мені інформацію, якою хочу поділитися із вами.

Чудовим прикладом такої інфраструктури для мене стало місто Любляни. Так, це не Україна, але мені просто було цікаво, як це повинно виглядати, адже це європейський завод. Це місто майже повністю використовує сміття вторинно. Є ще над чим працювати, але вже багато зроблено для того, щоб пишатися цим містом. Завод був побудований за допомоги Європейського Союзу. Та більше всього в цій історії мене приваблює ставлення людей, їхня небайдужість та громадянська позиція. Що ж до нас, то нам є до чого прагнути, але є і чим можна вже пишатись.

Мій інстаграм почав мене дивувати акаунтами організацій, які займаються виготовленням еко-продукції. Я дивився і розумів, що прогавив момент, коли світ навколо мене змінився. Я ще раз зрозумів, я не один, нас багато. До сьогодні мені на очі трапляються такі організації. Найсильніше вражає той момент, що до цього вони підходять, як до справи всього свого життя. Повірте, в Україні є люди, які можуть робити корисне красивим.

Ситуація у більш масштабному баченні цієї проблеми виглядає гірше. На сьогоднішній день в Україні ще немає розвиненої культури та інфраструктури для того, щоб дієво впливати на екологію країни. Так у Фастові з 2013 року працює великий завод з переробки пластикових пляшок – його відкрили китайці, інвестувавши 10 мільйонів доларів. ZELENEW – зелене соціальне підприємство, що переробляє використаний пластик одразу в нові речі, в простий і доступний спосіб.

У листопаді 2017 року уряд затвердив Стратегію з управління відходами до 2030 року, згідно з якою Україна з 1 січня 2018 року мала почати роздільне сортування відходів, але цього поки що не відбулось.

Починайте! Запитуйте! Не зупиняйтесь!

Що ж в кінці? Ніхто не допоможе нам боротися зі своїми внутрішніми ворогами. Але хочеться приділити увагу деяким «прийомчикам», які повинні допомогти нам у цій боротьбі. По-перше, не буває «тупих» питань. «Гугліть», це ще нікому не нашкодило. На всі ваші запитання є відповіді. По-друге, просто почніть, у вас завжди є вибір потім просто перестати це робити. Але

прислухайтеся до свого «почуття громадянської гідності» можливо воно буде сильніше. Шукайте відповіді на ваші запитання вже тоді, коли ви хоча б розподіляєте сміття й пластик, більше буде потім. Почніть з малого. По-третє, не зупиняйтесь. Ви робите гарну справу, як для себе, так і для інших. Начебто все у нас є. Але не вистачає тільки свідомості кожного громадянина до цієї проблеми, розуміння наслідків та причин, відповідей на питання, для чого взагалі це потрібно. Нам важливо розуміти одне: поодинці іти проти глобальних проблем немає ніякого сенсу. Ми ніщо в порівнянні з тонами сміття, яке викидалося роками. Зараз будуються заводи, розробляються закони. Вже все інакше. Можна впевнено казати, що світ змінився. Маю надію, що і ви це бачите. Будьте свідомими.

Роль бібліотеки у роботі сучасного журналіста.

«Бібліотека у твоєму смартфоні»

Питання про роль бібліотеки у житті сучасного журналіста є доволі складним. Можна надавати перевагу прогресу, тому що живемо ми у вік розвинених технологій. Якщо казати просто, то зараз усе можна знайти в інтернеті. Або все ж таки продовжувати казати, що інтернет не володіє усією інформацією, потрібно йти у бібліотеку та щось шукати. Так, дійсно, все, що може тобі знадобитися для матеріалу, ти не знайдеш в інтернеті. Якщо перекласти українською, то вислів відомого російського поета Йосипа Бродського буде лунати приблизно так: «Свобода існує для того, щоб ходити у бібліотеку». Можливо автор наголошує на тому, що кожен має вибір, важливо твоє ставлення, а не як правильно. Декілька років тому, мені сказали, що радіо через якийсь час помре, як засіб масової інформації, але пройшли роки, та я не бачу жодної передумови до того, щоб радіо зникало. До сих пір знаходяться свої «ретро» поціновувачі. Їм просто подобається так. Теж саме, на мою думку, і з бібліотекою. Є люди, яким просто так зручно. Давайте звернемось до справжніх експертів у цьому нелегкому питанні.

Що ж таке бібліотека? Яка її роль у сучасному суспільстві? Яка її роль у роботі журналіста чи будь-якого дослідника?

«Сучасна бібліотека, що входить в третє тисячоліття – це вже не лише книгосховище, але і своєрідний електронний архів», – говорить Троїцька Катерина Вікторівна, провідний бібліограф, національної бібліотеки ім. Вернадського. Палеха Юрій Іванович, кандидат історичних та культурологічних наук, доктор філософії, зазначає, що «бібліотека на сьогодні є потужним інформаційним центром сучасності». Сьогодні, даний центр дозвілля, стикається з перепонами на своєму шляху, що ж це за перепони та яку бібліотеку сьогодні можна назвати «потужною»?

Кадрова перепона

Звичайно, що дуже важливим питанням для бібліотеки на сьогодні є фахівці бібліотекарі. Сьогодні, для того, щоб залишатися фахівцем високого

класу потрібно вдаватися до різних форм роботи, тобто вміти працювати з комп'ютером, немов з книгою. Кожен день вдосконалювати свої знання та систематизувати їх.

Технічна перепона

Сьогодні важко знайти бібліотеку, де не було б хоч якогось комп'ютера, який значно полегшує роботу, і тобі вже не потрібно знайдену інформацію вручну переписувати у свій блокнот. Але попри це, також потрібно вміти вдало використовувати свої ресурси. Якщо бібліотека має свої комп'ютерні класи, вони повинні бути у вільному доступі для їхніх користувачів. Важливо не забувати й про електронні ресурси. Тепер вони є у нас в смартфоні. Хочеш знайти книгу якогось автора, або якогось конкретного року, або конкретного жанру, – тепер це зробити легко, не треба нікуди йти, достатньо зробити декілька правильних дотиків у своєму телефоні. Поняття «електронний журнал» взагалі з'явилося ще у 80-х роках.

Рекламна перепона

Ось про що, про що, а про рекламу забувати не можна. Реклама зараз усюди. Більшості, вона не подобається, інколи взагалі це «бісить», але багато хто працює у цій сфері та розуміє важливість донної складової. Про хорошу бібліотеку мають знати, якщо бібліотека позиціонує себе як центр культурної допомоги. Про неї варто знати не з чуток, а з реклами.

Більшість бібліотек сьогодні й справді, більш номінальні місця для культурного відпочинку, аніж платформа для допомоги сучасному журналістові. Хочеться наголосити на слові «сучасному». Адже важливо розуміти, якщо ми говоримо про сучасну журналістику, ми говоримо також і про сучасні методи збору, обробки й подачі інформації.

Хочеться повторитись, адже я й досі не знаю наскільки мою думку можна вважати експертною, але все ж таки є відчуття, що ці кроки допоможуть нашим бібліотекам ступити на новий рівень розвитку. Розібравшись з цими перепонами, треба зрозуміти, що піднімати справу бібліотек важливо й потрібно. Але як дійти до такого рішення?

Треба відштовхуватись від сучасних потреб сучасного світу. Медвідь М. М, директор бібліотеки Закарпатського державного університету, у своїй роботі пише, що основною стратегією бібліотеки на сьогодні є забезпечення підтримки якості освіти та її доступності. Традиційна бібліотека, якщо хоче досягти такого звання, як «доступна бібліотека», повинна ставати місцем, де надається широкий спектр інформаційних послуг. Швидкість доступу до інформації – ось найважливіша перевага інформатизації. Хороший журналіст – оперативний журналіст. Якщо бібліотеці потрібно більше споживачів, якщо бібліотека хоче жити, а не існувати, вона повинна це розуміти.

Також, хочеться розділяти доволі різні типи бібліотек. Перший тип – це «вимираюча бібліотека». Такий вид можна спостерігати у наш час. Але вам потрібно пошукати, їх залишилося не багато. Вони, в принципі, не змінилися з радянських часів, їх задовольняє їхня кількість читачів, і вони продовжують існувати. Другий тип – «прогресуючі бібліотеки». На щастя, таких бібліотек набагато більше.

За один день у світі відбувається безліч подій. Журналістика, яка покликана для того, щоб доносити людям інформацію, з кожним новим днем має робити це все швидше й швидше. Тому бібліотека сьогодні, у тому стані, який ми бачимо, не зможе справлятися з такими задачами. Навіть зараз, пишучи цей матеріал, усю інформацію я знаходжу в інтернеті. В інформаційному віці людям потрібна швидка інформація. В цьому нам зараз допомагає інтернет. Тим більше, якщо ми знаємо, яку інформацію ми шукаємо, інтернет сам направить нас до різноманітних електронних ресурсів. Але все ж таки, якщо ми надаємо перевагу інтернету, то на другий план відходить величезна епоха, велика кількість працівників цієї сфери тощо. І для того, щоб уникнути цього, треба «бути в тренді» сьогоднішніх бібліотек. А трендом на сьогодні є швидка, потужна і доступна для людей бібліотека. Сьогодні не все лежить на поверхні, і якщо вам потрібно шукати інформацію у бібліотеці, то робити це потрібно дуже швидко.

ВИСНОВКИ

Аналізуючи роботи дослідників, ми у своїй бакалаврській роботі окреслили теоретичні підвалини для створення інформаційного продукту – добірки журналістських матеріалів – нарисів Ми ознайомилися з видами нарисів, та з особливостями створення кожного з них. Виконуючи цю роботу, знайомлячись із джерелами, ми зрозуміли, що питання, яке ми підіймаємо дійсно важливе у сьогodнішній журналістиці.

На початку своєї роботи ми підняли два важливих питання щодо нарису. По-перше, чи існує кордон між нарисом та літературним твором? По-друге, чи потрібен взагалі цей кордон? Опираючись на теоретичну базу, отриману після опрацювання літератури з теми дослідження, можемо зробити висновок, що нарис – жанр багатокомпонентний, який поєднує в собі як аналітику, так і художність, тому не дивно, що іноді ми можемо його сплутати або з літературним твором, або аналітичним. Також, у роботі ми дійшли висновку, що тільки автор нарису контролює баланс журналістики й літератури у нарисі: як вони будуть взаємодіяти та співіснувати. Адже на нашу думку, можна пояснити й розповісти, що таке література і що таке нарис, тільки окремо. Але нарис – це той простір, де вони можуть жити разом, місце, де вони співіснують.

Також у ході виконання бакалаврської роботи ми проаналізували два друковані та одне електронне видання Сумської області. За період березня, ми промоніторили по чотири випуски кожного видання, що дало нам змогу зрозуміти, як у цьому виданні висвітлюються художньо-публіцистичні жанри.

На основі нашого моніторингу ми зрозуміли, що деякі газети майже не приділяють увагу публіцистичному жанру.

Нами був створений інформаційний продукт, який складається з чотирьох матеріалів. Ці матеріали висвітлюють, на нашу думку, досить актуальні проблеми сьогodenня. Ми намагалися писати його, відразу поєднуючи в ньому і факти, і художність.

Під час підготовки нарису важливо пам'ятати про те, що в основі кожного нарису лежить проблема або факт – це скелет, на який далі ми будемо накладати та накладати художні засоби, різні прийоми та підходи.